

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TEC Haskowo AD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzawlwane i upravljenje na izpylnenieto” — Warna, pri Centralno upravljenje na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektor dyrekcji ds. odwołań i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Jak należy interpretować pojęcie „zniszczenie własności” w rozumieniu art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 (¹) i czy dla celów korekty podatku odliczonego przy nabyciu majątku mają znaczenie motywy zniszczenia lub warunki, na jakich ono nastąpiło?
- 2) Czy prawidłowo wykazane zniszczenie dóbr gospodarczych wyłącznie w celu utworzenia nowych, nowocześniejszych dóbr o tym samym przeznaczeniu należy rozumieć jako „zmianę czynników uwzględnianych przy określaniu kwoty odliczenia” w rozumieniu art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112?
- 3) Czy art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwowemu członkowskim na uregulowanie dokonania korekty w przypadku zniszczenia majątku wtedy, gdy przy jego nabyciu nie dokonano zapłaty w całości lub w części?
- 4) Czy art. 185 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak art. 79 ust. 3 oraz art. 80 ust. 2 pkt 1 bułgarskiej ustawy o podatku VAT (ZDDS), który przewiduje korektę wykorzystanego odliczenia w przypadkach zniszczenia majątku, przy którego nabyciu dokonano całkowitej zapłaty kwoty podstawowej i naliczonego podatku, a niedokonanie korekt odliczenia uzależnia od innej przesłanki niż zapłata?
- 5) Czy art. 185 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on możliwość korekty odliczenia w przypadku wyburzenia istniejących budowli, które następuje wyłącznie w celu utworzenia w ich miejsce nowych, nowocześniejszych budowli, które mają takie samo przeznaczenie, co wyburzone i służą do realizacji transakcji uprawniających do odliczenia?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1; bułgarskie wydanie specjalne: rozdział 9, tom 3, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-241/11)

(2011/C 232/27)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malúšková, N. Yerrell i K.P. Wojcik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (¹) i uchybiając tym samym zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy, Republika Czeska nie wykonała wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, w związku z czym uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- zasądzenie od Republiki Czeskiej zapłaty na rzecz Komisji, na konto „dochody własne Unii Europejskiej”:
 - ryczałtu w wysokości 5 644,80 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-343/08 w dniu 14 stycznia 2010 r.,
 - do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub
 - do dnia wykonania przez Republikę Czeską wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, jeżeli nastąpi to przed dniem ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, oraz
 - okresowej kary pieniężnej w wysokości 22 364,16 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania przez Republikę Czeską wyroku w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 14 stycznia 2010 r. Trybunał wydał wyrok w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej (²), w którym orzekł, że „Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy”.

Do dnia dzisiejszego Republika Czeska nie poinformowała Komisji o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do art. 8, 9, 13, 15-18 i art. 20 ust. 2-4 dyrektywy 2003/41 i wykonania zobowiązań, jakie na niej ciążyą na mocy art. 22 ust. 1 tej dyrektywy. W związku z powyższym zdaniem Komisji Republika Czeska nie wykonała wyroku w sprawie C-343/08. Zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE, jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie podjęło środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału, może wnieść sprawę do Trybunału, wskazując wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez to państwo członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności. Na podstawie metody określonej w komunikacie Komisji z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie wykonania art. 228 WE (SEC(2005)1658) Komisja wnosi do Trybunału o zasądzenie od Republiki Czeskiej zapłaty okresowej kary pieniężnej i ryczałtu w wysokości wskazanej w skardze.

(¹) Dz.U. L 235, s. 10.

(²) Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 19 maja 2011 r. — Hristo Byankov przeciwko Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-249/11)

(2011/C 232/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hristo Byankov

Strona pozwana: Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

1) Czy zasada lojalnej współpracy na podstawie art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 20 i 21 TFUE wymaga, mając na uwadze stan faktyczny postępowania przed sądem krajowym, aby przepis krajowy państwa członkowskiego taki, jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym — zgodnie z którym uchylenie prawomocnego aktu administracyjnego jest dopuszczalne w celu usunięcia stwierdzonego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka naruszenia prawa podstawowego, które jest równocześnie uznane w prawie Unii Europejskiej, jak prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli państw członkowskich — także ze względu na dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości

Unii Europejskiej wykładnię odpowiednich przepisów dla ograniczenia wykonywania powołanego prawa, podlegał stosowaniu, jeżeli dla usunięcia naruszenia prawa jest konieczne uchylenie aktu administracyjnego?

2) Czy z art. 31 ust. 1 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG wynika, że jeżeli państwo członkowskie w swoim prawie krajowym przewidziało postępowanie w przedmiocie kontroli ograniczającego prawo wynikające z art. 4 ust. 1 dyrektywy aktu administracyjnego, organ administracji jest zobowiązany na wniosek adresata do kontroli tego aktu oraz do oceny jego zgodności z prawem również poprzez uwzględnienie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego wykładni odpowiednich przepisów prawa Unii, w których uregulowane zostały warunki i ograniczenia wykonywania tego prawa w celu zagwarantowania, że nałożone ograniczenia prawa w dniu wydania decyzji w przedmiocie kontroli aktu nie jest nieproporcjonalne, jeżeli akt administracyjny dotyczący nałożenia ograniczenia jest już w tym dniu prawomocny?

3) Czy przepisy art. 52 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej względnie art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/38 zezwalają na stosowanie przepisu krajowego, który przewiduje nałożenie ograniczenia prawa do swobodnego przemieszczania się obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej z samego powodu istnienia niezabezpieczonego zobowiązania w wysokości przekraczającej kwotę określoną w ustawie, względem osoby prywatnej, spółki prawa handlowego, w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym mającym na celu ściąganie wierzytelności i to bez uwzględnienia przewidzianej w prawie Unii możliwości ściągania wierzytelności przez organy innego państwa członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Legfelsőbb Bíróság (Węgry) w dniu 25 maja 2011 r. — Oskar Shomodi przeciwko Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

(Sprawa C-254/11)

(2011/C 232/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Legfelsőbb Bíróság